

[Grønning.]

i Sukkerfonden. Det nytter ikke noget, at Ministeren siger: Ja, men Pengene gaar ikke tabt, de ligger der og kan bruges ad Aare, for det er jo i Aar, de trænger til dem, Hr. Handelsminister. Derfor vilde det være ønskeligt, om Handelsministeren endnu en Gang vilde overveje Spørgsmaalet.

Saa siger den højtærede Handelsminister — det samme siger det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen —, at Dyrkerne har intet Krav. Jeg spørger: Hvorfor er Lønningerne da fastsat paa Grundlag af den fulde Pris, 2 Kr. og 50 Øre? Indebærer det ikke et Krav? Naar man har paalignet Dyrkerne Udgifter i Henhold til den fulde Pris, er der saa ikke derved skabt et Krav? Det forekommer mig, at der er det.

Jeg tog i Fjor en Drøftelse med det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) om Sukkerspørgsmaalet. Jeg skal ikke gentage mine Udtalelser i Aar, saa meget mindre, som det ærede Medlems Udtalelser ikke er blevet rigtigere siden dengang, men jeg henviser til de Udtalelser, jeg fremsatte i Fjor.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen antydede, at det fra Oppositionens Side var Valgtaler, der blev holdt. Jeg melder Hus forbi for mit eget Vedkommende. Min Opfattelse af dette Spørgsmaal er den samme som ved tidligere Lejligheder, hvor jeg har haft den Ære at være Ordfører for dette Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen siger endvidere, at en saadan Industri er ikke til at afvikle, naar den først er indarbejdet. Er det det ærede Medlems Mening at ville afvikle denne Industri? Jeg tror det ikke, men saadan lød Udtalelsen.

Jeg glæder mig sluttelig over, at det ærede Medlem Hr. Peder Nørgaard slutter op om Statsministerens Udtalelse om, at Landmændene skal have Produktionsprisen for deres Varer. Men jeg beklager, at det var en Tilslutning kun i Ord, ikke i Gerning. Her er den første Lejlighed, efter at Statsministeren har holdt sin Kongrestale, for den høje Regering og dens Partier til at vise, om de giver Tilslutning i Gerning eller kun i Ord.

Jeg vil minde om en Udtalelse, som det ærede Medlem rimeligvis ogsaa kender, og som en norsk Digter engang har fremsat. Den lyder saaledes: „Ikke tusind Ord sig prenter som en Gernings Spor.“

Hans Hansen (Rørby): Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem Hr. Løje

erkendte, at denne Sag ikke har noget med Moral at gøre. Det er i alt Fald et Fremskridt — saa er vi ved Tingen, som den er. Det er et Spørgsmaal om Penge eller rettere sagt et Spørgsmaal om, hvordan man faar de andres Penge, hvordan man faar Forbrugernes Penge. Saadan ligger Sagen, og jeg takker det ærede Medlem for, at han erkender det.

Et Spørgsmaal, som har været af stor Aktualitet i den senere Tid, nemlig Spørgsmaalet om Sukkerfondens Penge, mener jeg, der er en Smule Moral i. Hvem ejer disse Penge moralsk? Det gør Forbrugerne, fordi de har betalt for mange Penge ind. Hvis der skal være Tale om en Deling af Fondens Penge, mener jeg derfor ogsaa, at de rette Ejere skal have dem, nemlig Forbrugerne. Men naar vi er saa langt fra Moralen, har dette vel ingen Interesse.

Af det ærede Medlem Hr. Peder Nørgaards Udtalelser, fremgaar det ogsaa, at han var ret sark over for mine Tal, men han sagde dog ikke noget om dem — af gode Grunde naturligvis. Hvad det angaar at være „stærk“, maa jeg maaske gøre opmærksom paa, at engang i min Ungdom, da jeg ikke havde bedre Forstand, da var jeg Socialdemokrat, og da lærte jeg det af „Social-Demokraten“. Der finder man nemlig alle disse Udtryk, lidt skrappere endda, end jeg kan fremsætte dem.

Det ærede Medlem erkendte, at her var Tale om et Monopol, og erkender altsaa Sandheden i det ærede Medlem Hr. Grønning's Ord fra hans første Tale om, at det er gaaet her som overalt: at de konservative Krav har sejret. Det er sket her, idet Socialdemokratiet erkender, at de gennemfører et Monopol, erkender, at de er med til at plyndre Arbejderklassen til Fordel for Monopolejerne. Saa langt er vi altsaa kommet, og naar saa det ærede Medlem Hr. Løje følger til, at der ikke er Moral i Sagen, kan man vel se, hvad det er, der her sker.

Det ærede Medlem Hr. Grønning udtalte, at han i Fjor havde fremført Betragtninger over for mig, men at han ikke skulde gentage dem i Aar. Det behøves heller ikke, for det ærede Medlems Betragtninger i Fjor var ikke rigtige. Derimod er de Tal, jeg har fremført til Belysning af Sagen, uimodsigelig rigtige, og ingen har ovovet at prøve paa at rokke ved dem, hverken i Fjor eller i Aar. Og da det er erkendt, at hele Sagen er uden Moral, er det ikke det, det drejer sig om, men kun om, hvordan man faar Forbrugernes Penge.